

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Leden 2025 / 258

Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ Když to uslyšel Herodes, znepokojil se a s ním celý Jeruzalém; svolal proto všechny velekněze a zákoníky lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Oni mu odpověděli: „V judském Betlémě; neboť tak je psáno u proroka: A ty, Betléme, v zemi judské, zdaleka nejsi nejmenší mezi knížaty judskými, neboť z tebe vyjde vévoda, který bude pastýřem mého lidu, Izraele.“ Tehdy Herodes tajně povolal mudrce a podrobně se jich vyptal na čas, kdy se hvězda ukázala. Potom je poslal do Betléma a řekl: Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti; a jakmile je naleznete, oznamte mi, abych se mu i já šel poklonit.“ Oni krále vyslechli a dali se na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě.

Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary – zlato, kadidlo a myrhu. Potom, na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své země.

(Mt 2,1 – 12)

Vstoupili jsme do roku 2025. Je před námi nové období našeho života, období, o kterém toho víme pramálo. Mnohé ještě nějakou dobu zůstane v oblasti dohadů, představ a očekávání. Ale jednou věcí si můžeme být dopředu jisti. Náš Pán, Ježíš Kristus, ve kterého věříme, bude s námi. Ukazuje nám cestu, vede nás svým evangeliem, posiluje, abychom se postupně dostali k cíli. V tomto ohledu máme docela hodně společného s těmi mudrci od východu. I před nimi se tenkrát otevřelo nové období v jejich životě. Také měli minimum informací a určitě se mezi sebou

Obr. Ester Pavlišťková

domlouvali, jaká asi bude ta jejich cesta, odhadovali své možnosti a byli plni očekávání. I je vedl Bůh a oni se vydali na cestu. Víra je cesta! Pohyb, pout'. Ne tedy něco strnulého, konstantního, neměnného.

Ti mudrci byli vzdělaní, učení lidé, patrně vyznávali nějaké východní náboženství, mohli být mezi nimi i kněží, určitě však nepatřili k lidu Božímu. Někteří z nich se zabývali pozorováním hvězd. Jednou spatřili hvězdu, které nerozuměli. Nějak vyčnívala, nedokázali ji nikam zařadit, možná jinak zářila. Nevíme, jak byla veliká, ale je jisté, že zaujala jejich pozornost natolik, že se zvedli, opustili své pracovny, své domovy, své kanceláře, svá známá místa a vydali se na cestu, kterou jim hvězda ukazovala. Možná to bylo všechno malinko prozaičtější – byli osloveni Bohem, uvěřili, že je něco důležitého před nimi a šli za tím. Vyšli, jako kdysi Abraham, po něm Rebeka, vyšli jako Izraelci z Egypta. Každý nový rok je také novým pozváním pro každého z nás! Novou příležitostí! Novou inspirací i nadějí!

Příchod neznámých učenců vyvolal v Jeruzalémě rozruch. Aby ne. Mluvili o nezvyklých věcech, nad kterými se tady moc nepřemýšlelo. Kladli otázky, které měli místní, dle jejich názoru, docela dobře zmáknuté, ale ani to s nimi nehlo. Dokonce to nesešlo představitelům izraelské víry ani tehdy, když se ti mudrci ptali na jejich nového krále, který tu prý někde je. Už přišel, jsme o tom přesvědčeni. – Ale zbožní na to nereagují. Zase přišel někdo s něčím novým!

Komu to ale došlo a kdo to vzal vážně, byl Herodes. Jistě, bál se o svůj trůn. Však taky uměl docela slušně zatočit se všemi, kdo by usilovali jej o něj připravit. I kdyby to byly vlastní děti. Herodes se znepokojil. Zaslechl už dřív o králi spravedlnosti, který shromáždí lidi z mnoha národů, přijde a zvítězí nad těmi, kdo vládou lží, násilím, strachem a bezprávím. Takovou konkurenci Herodes potřebuje ze všeho nejméně. Ale také potřebuje mít jistotu. Svolá židovské učence, znalce Písem a proroctví, – tak povězte, co víte. To, co následuje, je pozoruhodné. Zákoníci a další odborníci na víru dají najevo, jak perfektně ovládají Písma. Ocitují pohotově příslušná místa Starého Zákona. Všechno do sebe zapadá. Není pochyb – Betlém, David, Mesiáš, nový vévoda. Ale je to všechno z jejich strany jenom teorie. I když jim mudrci přinesou tu zprávu takříkajíc na zlatém podnose, věřící lidé neuvěří. Zůstanou. Nevydají se na cestu spolu s mágy. Ti naopak posílení při setkání se zvěstí bible, jdou dál za svým cílem, setkat se s Pánem, Mesiášem, Králem. Prosme na prahu nového roku o to, abychom nedřepěli na půli cesty, kéž máme otevřené uši pro zvěst slova, kéž nás toto slovo vede a kéž se vést skutečně dáme.

Znalci Písmo dál listují a vedou dohady o tom, jak tomu všemu správně rozumět a zatím jim ujíždí vlak. Velice nápadně však nechce jeho odjezd promeškat Herodes. Vezme vážně stará proroctví a rozhodne se jednat. Ono se řekne bezbranné dítě, ale čert nikdy nespí. V hlavě se mu rojí další ďábelský plán. Ale nejdřív je potřeba zjistit s neochvějnou jistotou co a jak. Mudrci mají posloužit jeho nekalým záměrům. Jděte a důkladně pátrejte, ať mohu i já vzdát hold tomu dítěti! Svět v moci zlých, sobeckých a záští plných lidí? Mnohdy to tak vypadá. Ale na tom betlémském příběhu vidíme, že Pán Bůh má přece jenom trumfy pevně v rukou. I to je veliké ulehčení a dobrá naděje pro rok 2025.

Jan Krupa

Jubilanti

Marie Randýsková
Bohuslava Badošková
Daniel Hluchý
Josef Šrámek
Emilie Rykalská
Jiřina Jakubíková
Bronislav Trčka
Karel Koláček

Staršovstvo

- Bratr Tomáš Vémola seznámil staršovstvo s rozpisem předpokládaných prací na úpravě farního bytu. Staršovstvo s tímto rozpisem souhlasí. Koordinátorem všech uvedených prací je bratr Tomáš Vémola, koordinátorem generální přestavby koupelny je bratr Jan Zajíček.
- Od roku 2025 budou stanoveny nové finanční úhrady za pronájem sálu a kostela.
- 7.1.2025 zemřela sestra Věra Tylíková. Termín pohřbu není zatím určen. Staršovstvo děkuje sestře Dobromile

Slovo na okraj:

Dobromila Krupová

„Vánoce skoulej za půl hodky!“ – jedno z hesel již loňských Vánoc. Nabídka rychlého nákupu, pobídka k odbytí Vánoc, nebo spíše vánoc s malým v. Co ještě pro většinu lidí u nás znamenají Vánoce?

Nebylo mi moc dobře, a tak jsem sledovala několik amerických filmů, které měly společné téma Vánoce. Vníkala jsem silný důraz na rodinu, pokoj, odpuštění, dobrý skutek. O narození Ježíše, o tom, že Bůh poslal na tento svět svého Syna, ani slovo. Je pravděpodobné, že tyto „skutky lásky“ vycházejí z původní křesťanské zvěsti. Jak dlouho to bude trvat, než „vyvětrají“?

„Už aby byly ty svátky za námi,“ je možné občas zaslechnout – toho shánění, všude plno lidí, člověk ani nestačí sledovat všechny ty slevy, zase se naši pohádají a možná zůstanu sama a nepřijede nikdo... A toho jídla, aby se zachovala tradice. Anebo půjdeme letos do „mekáče“?

A jak je to s námi křesťany? Někteří jsme si již posunuli narození Krista na Štědrý den, ty bohoslužby tak hezky uvedou sváteční večer, a pak je to volno...

Nemyslím si, že je to tak zlé. Mám pocit, že se začíná znovu objevovat doba adventní, doba očekávání něčeho, každý rok vždy nového, doba přípravy a ztišení se. Vše je na každém z nás. Nenechávejme si zprávu o Ježíšově (ne Ježíškově) narození jen pro sebe. A to i v našich nejbližších rodinách. Aby nám světlo, které ani tma nepohltí, nezaniklo mezi velkým množstvím všude přítomných blikajících žárovek a žárovčiček. Protože to je to, co nás může provázet a posilovat po celý další rok – v tomto případě v roce s datem 2025.

Na počátku každého nového roku nevíme, co nás v něm čeká, ale jistotu, že v něm nebudeme na nic sami, tu jistotu nám právě (taky každoročně) dává to narozené bezbranné dítě v Betlémě.

Krupové za organizaci pohřbu či rozloučení.

- Staršovstvo děkuje sestře Lubici Trusínové za biblická hesla pro nový rok 2025.
- Staršovstvo děkuje bratru Bronislavu Trčkovu za zajištění a ozdobení vánočního stromku v kostele.
- Bratr kurátor Fojtů projednal se zástupcem skupiny bezdomovců Markem Húštěm, která se schází v úterý odpoledne, pravidla používání sborových prostor. Jsou velice rádi, že se mohou v prostorech sálu scházet. Dle zkušenosti několika členů staršovstva je sál vždy uklizen. Libor Nejedlý připraví smlouvu.
- Staršovstvo děkuje všem, kdo přispěli na postižené povodní, sbírka bude ukončena.

Děti, dorost, mládež

Baťovo Impérium (22. - 24. listopadu 2024)

Zdeněk Píštěk

Vše začalo srazem na autobusovém nádraží na Vsetíně, kam se všem podařilo ve zdraví doputovat a nikdo nemusel jít do Bratřejova pěšky. Nastoupili jsme do autobusu a hurá na cestu. Asi po deseti minutách jsme dorazili na faru v Bratřejově, kde jsme se rozdělili do skupinek. Šlo o to, že každý člen skupinky měl část obrázku se svým jménem, a dohromady s celou skupinou tvořil plnohodnotný obrázek. Povečeřeli jsme a hned se šla hrát první hra. Spočívala v tom, že jsme hledali obálky, ve kterých byla část příběhu

podniku Baťa. To nás přivádí k tématu víkendovky — Baťovo Impérium. Bylo to asi to nejhorší téma, jaké vůbec šlo vymyslet, protože dát téma Bati lidem z okolí Vsetína bylo opravdu odvážné, ale co už. Obálky byly rozmístěny po celé obci. Jakmile jsme všechny našli a vzali část příběhu, přišli jsme na faru a skoro správně jsme je seřadili, aby to historicky sedělo. Při hledání byla tma a náledí, takže to byla opravdu sranda. K večeru jsme ještě navrhovali nové baťovské domky. Obzvlášť mě zaujal návrh, ve kterém byla karamelová řeka, celý závodní okruh a teleporty. Projekt stál nevyčíslitelnou hodnotu a byl velký jako větší město. Potom už jsme šli na kutě a čekal nás nový den. Vzbudil nás Lavy a také s námi provedl rozcvičku. Zase bylo náledí, což jí propůjčovalo bojové ladění. Vrátili jsme se zpět, posnídali a hned šli hrát další hru. Šlo o rozšiřování impéria za hranice státu. Vypadalo to, že se mezi sebou pobijí dvě skupinky, ale nakonec třetí skupinka objevila nejlepší pobočku a vydělala peněz jako želez. Opravdu zábavná hra, obzvlášť ten obrat na konci. Potom nám Hanča vyprávěla o tom, že Baťa byl fér chlap, že byl hodný na

své zaměstnance a pomohl Zlínu. Nikdo z nás však nebyl tímto vyprávěním naplno přesvědčen, ale vyvrátit to moc nešlo. V odpoledních hodinách nás čekal výlet do Zlína, který jsem absolvoval s šálou anti-ševci, takže to pro mě bylo opravdu dobrodružné. Měli jsme tady hodinový rozchod se svou skupinkou a také prohlídku baťovského mrakodrapu. Upřímně se mi moc nápad chodit do města nelíbil, protože jsem měl tábory a víkendovky spíše spojené s přežitím v přírodě a pobytem venku než s takovou dírou, jako je Zlín. Naštěstí jsme asi po dvou hodinách jeli zpátky do Bratřejova. Večer nám Tom vyprávěl o katolické církvi. Upřímně bych to moc na víkendovky nepletl. Souhlasím s tím, že by člověk měl znát něco i o jiných církvích, ale když je to evangelická víkendovka a byly pouhé dvě pobožnosti, tak bych raději mluvil o jiných věcech. Třeba na tábor by to za mě bylo vhodnější. Do půlnoci jsme hráli Bang, což byla paráda. Po pár hodinách spánku jsme se sbalili, uklidili faru a šli hrát velmi zajímavou hru. Šlo o to, že určitý počet lidí se namačkal na sebe a držel se, dokud někdo neodpadl, zatímco ostatní se je snažili roztrhnout. Doporučuji zkusit doma, opravdu senzací. Potom jsme odešli z fary a šli do přilehlého katolického kostela. Inu, co vám budu povídat — evangelickým bohoslužbám to nesahalo ani po kotníky. Nemohl jsem se nezasmát, když se farář třikrát napil z kalicha spásy a nikomu jinému nedal ani kapku. Ke konci jsme nasedli na autobus tím správným směrem — Vsetín. Na nádraží jsme se rozloučili a každý se vydal svým vlastním směrem. Famózní víkendovka. Sice za tu katolickou církev dávám body dolů, ale i téma jsem přetrpěl a odnáším si spoustu skvělých zážitků.

Na sborovém večeru s Velkou Lhotou 25. listopadu 2024 jsme měli možnost, díky sestřím Táně a Světlaně z Ukrajiny, nahlédnout do života našich slovanských bratrů a sester na Ukrajině.

Společný večer zahájil krátkou pobožností bratr farář Jan Krupa. S pomocí projekce barevných obrázků jsme se pak ponořili do doby očekávání narození Páně, doby čtyřicetidenního půstu a duchovní přípravy na Vánoce, adventu. Slovo si vzala Táňa, která převzala prezentaci od sestry Olhy, která onemocněla.

Vánoce (Rožděstvo) na Ukrajině se slaví podle různých kalendářů: 25. prosince podle gregoriánského a 7. ledna podle juliánského. Většina ukrajinských věřících dává přednost tradičnímu lednovému datu.

Svatý večer je ekvivalentem našeho štedrého večera 24. prosince. Na stole najdeme tradičně 12 postních jídel, která symbolizují 12 apoštolů. Mezi hlavní jídla patří kutya, jídlo z vařené pšenice nebo krup obsahující mák, ořechy, rozinky, sušené ovoce a med. Další jsou vareniky neboli taštičky plněné bramborem, houbová polévka a také uzvar (kompot vařený ze sušeného ovoce). Před večeří se čte modlitba, po které následuje výměna přání. Děti i mladí chodí koledovat, nesou velkou vánoční hvězdu, zpívají koledy nebo hrají vtipné scénky a dostávají pohoštění. Na většině území Ukrajiny pokračuje moderní koledování až do Vodochrešče (křest Pána Ježíše) 19. ledna.

Šchedryj večir (Malanka) je dalším ze společných večerů, kdy se zpívají speciálně písně zvané šchedrivky.

Den svatého Vasyľa – „starý nový rok“ 14. ledna podle juliánského kalendáře. Ráno tradičně přicházejí muži a chlapci do domů na vesnici a rozhazují obilí, aby rodina měla v novém roce hojnou úrodu. „Sejeme, sejeme a nový rok vám přejeme.“

Křest Páně neboli Vodochrešče 19. ledna je svátkem, který symbolizuje křest Pána Ježíše v Jordánu. V ledu jsou vysekané díry ve tvaru kříže. Kněz požehná vodu

a následně věřící přicházejí, aby se ponořili do této ledové vody, považující to za očistu od hříchů. Posvěcenou vodu si pak mnoho lidí uchovává doma. Svátek je doprovázen společnými modlitbami a radostnými setkáními s rodinou a přáteli.

Ve druhé části sborového večera jsme se přenesli do jarního období roku a ke svátku Zvěstování Panny Marie. Sestra Světlana Lepsha nás provedla touto částí církevního roku.

Svátek Zvěstování Panny Marie (Blahoviščenja) na Ukrajině se slaví 7. května.

Archanděl Gabriel navštívil Pannu Marii a zvěstoval jí, že porodí Božího syna. Symbolem zvěstování je bílý holub vznášející se na modrém nebi. Blankytně modrá barva symbolizuje svatou Bohorodičku, a proto v tento den všichni faráři oblékají modrý šat. Je krásným zvykem vypouštět ptáky, zejména holuby, do volné přírody. Lidé v tento den nezačínají žádnou práci a jsou doma s rodinou. Lidové rčení říká: „Na Zvěstování si dívka vlasy nezaplete a pták hnízdo nestaví.“

Velikonoce (Pascha) jsou nejdůležitějším křesťanským svátkem.

Pravoslavné Velikonoce nastávají první neděli po jarní rovnodennosti a úplňku. Na Ukrajině začíná pro mnoho věřících velký půst, během něhož se vyhýbají jezení masa, mléčných výrobků a vajec. Je to zároveň čas duchovního „otužování“.

Čistý čtvrtek (Zelený čtvrtek)

Ještě před východem slunce lidé uklízejí, rolníci kromě domů čistí také stáje, sklady, dvůr a zahrady. „Dřív, než havran vykoupal své děti“ ...se umyjí vodou, do které vložili posvěcenou větvičku. Hospodáři také porazí prasátko, aby připravili klobásu a šunku před Velikonocemi. V kostele se konají pašijové obřady.

Velký Pátek

V tento den se v kostelech vynáší „rubáš“ (plátno, ve kterém byl pohřben Ježíš Kristus). Plátno je třikrát obtočeno kolem chrámu. Věřící nejedí nic, dokud není rubáš odstraněn. Večer mají pak večeři s postními pokrmy. Hospodyňky pečou paschu (obdobu velikonočního mazance).

Velikonoční sobota

V rodinách se lidé věnují barvení vajíček a používá se zejména červená barva (symbolizuje krev Spasitele). Barví se 13 červených vajíček (12 apoštolů s Ježíšem). Kromě toho se malují kraslice, které pak můžete darovat nebo prodávat.

V sobotu večer hoří ve všech domovech lampa nebo svíčka. Večer jdou Ukrajinci do kostela, kde začíná večerní bohoslužba. O půlnoci započne průvod, po kterém bohoslužba pokračuje až do rána. Po ranní liturgii kněží posvěcují koše s potravinami. Všichni věřící se radostně zdraví: „Christos voskres.“ Kristus byl vzkříšen! V odpověď zní: „Vojistino voskres.“ Zajiště byl vzkříšen.

Velký Jasný Týden

Ranní a večerní bohoslužby naplňuje zpěv velikonočních písní po celý týden.

Pokračují návštěvy příbuzných, kmotrů a kmotřiček. Pro nás neobvyklá je společná rodinná výprava na hřbitov, kde u hrobu nebo na něm je umístěn malý stůl s jídlem a

nápoji. Rodina se modlí, připíjí a hoduje, vzpomíná na své zesnulé příbuzné, které tak pozve znovu k oslavě vzkříšení.

Polyvanské pondělí

Rodiny se opět navštěvují a probíhá tradiční polévání děvčat studenou vodou. Dívky se mohou vykoupit malovanými vajíčky.

Závěrem jsme si na našem sborovém večeru povídali také o tradicích a lidových zvycích na Ukrajině, například o svátku Ivana Kupaly.

Oslavy náboženských svátků církví pravoslavné, řecko-katolické a římsko-katolické mají zvláštní význam na Ukrajině a zároveň jsou doprovázeny mnoha lidovými zvyky, které tvoří součást kulturního dědictví ukrajinského národa.

Sestrám Světlaně, Olze a Táně a také všem ostatním děkujeme za příjemně strávený a bohatý večer.

Dětské vánoční pásmo

Jakub Široký

Po odchodu faráře jsme si jako sbor mohli vyzkoušet další samostatnou činnost - nácvik a provedení vánoční hry (tímto Danovi děkujeme za dlouholeté vedení nácviků). Nebojácně se toho ujala Jana Binderová. Vzhledem k většímu počtu spíše menších dětí

sestavila výběr Lukášovských textů o narození Páně, vhodně doplněný o tématické písně. Učitelé nedělní školy už od října cvičili s dětmi písně, jež doplnily delší i kratší proslovy starších dětí. Na třetí adventní neděli tak v kostele zazněly klasické biblické oddíly, ale neobyčejně z úst nejmladších, a snad rozezněly duše přítomných jinak než obvykle. Precizní nacvičení staršími dětmi a chuť malých dětí také vystoupit před ostatní vytváří očekávání, že příští rok by se mohlo povést secvičit větší kousek.

Děkujeme za prostor k nácviku, darovaný z časového rámce náboženství. Děkujeme i "neviditelným" pomocníkům za sestavení pódia, vyladění nazvučení i občerstvovací servis při generálce.

Pozvání

Ekumenická setkání

Během ledna a začátku února proběhnou v našem městě tradiční ekumenická setkání. Jedná se tradičně o čtyři úterky od 14. 1. vždy v 17.30 h. Jednotlivá setkání jsou střídavě ve čtyřech kostelích či modlitebnách. Podrobně jsou vypsána na zadní straně časopisu.

Sborové odpoledne 26.1.2025

Setkání staršovstva, spolku Communio viatorum, které organizuje akce pro děti, a ostatních členů sboru – příležitost k rozhovoru, kritice či hledání nových cest práce ve sboru i vzájemné spolupráce – moderuje Jan Krupa. Všechny zveme!

KAVÁRNIČKA PRO DŘÍVE NAROZENÉ v lednu

Sejdeme se 29.1. v 9.30 ve sborovém sále. Zveme i ty z Vás, kdo jste se dosud nezúčastnili.

Program:

- Krátké biblické zamyšlení
- **Podzim a zima očima Dana Košťála**
- Sdílení se

Drobné pohoštění zajištěno.

Dovoz a odvoz po domluvě není problém.

Dobra Krupová: 732 343 638

TĚŠÍME SE NA VÁS

Nabídka

Alena Carbolová

Hledám spolehlivé nájemce k dlouhodobému pronájmu kompletně a krásně zrekonstruovaného bytu 3+1, přestavěného na 2+1. Byt užitné plochy 68m², podlahové plochy 59m² se nachází ve zvýšeném přízemí cihlového domu na Sklářské ulici. K dispozici bude od poloviny března. V případě zájmu a pro více informací volejte v odpoledních hodinách tel. č. [777 939 997](tel:777939997).

Rozhovor

Libor Nejedlý

Přinášíme Vám rozhovor s br. f. Danielem Hellerem, dlouholetým farářem našeho sboru, který od září 2024 nově působí ve zlínském sboru – pokračování z minulého čísla.

V této souvislosti doplním ještě jednu otázku: jak ses jako farář stavěl k situacím, kdy jsi musel přihlížet, jak někdo třeba kvůli jiným věroučným akcentům opustil náš sbor, protože ztratil důvěru v naše společenství, nevyhovovalo to zde jeho spiritualitě – co jsi s tím jako farář mohl dělat?

Nesl jsem to těžce. Mně na lidech záleží a přijde mi, že to, co tady sdílíme, je natolik krásné, že je velká škoda, když se od toho kdokoliv odřízne. Nejde jen o otázku přijetí

toho, že jsme jen lidé, chybující lidé, ale právě jde i o věci věroučné. Snažil jsem se vždy udělat maximum pro to, abych s těmito lidmi mluvil a vysvětloval jim postoje naší církve, i postoje své. Ale je to vždy záležitost dvou lidí a někdy člověk dojde na určitou hranici, kdy už víc udělat nemůže, nebo je bezmocný; když se někdo rozhodne odejít, nemůžu ho poutat. A přijde mi důležité, že naše církev klade důraz na lidskou svobodu, protože to je první dar Boží lásky. Když Bůh dává člověku takovou svobodu, že se k němu člověk může obrátit zády, tak by bylo absurdní, kdybychom neuznávali svobodu lidí, kteří chtějí a mohou ze společenství naší církve či sboru odejít. Jsem moc rád, že zrovna v našem regionu je evangelická církev zastoupena poměrně hojně, takže pokud má někdo problém s konkrétním sborem či konkrétním farářem, tak může bez problému dojíždět do jiného sboru s jinou atmosférou, jinými prioritami či jinými postoji k některým choulostivým otázkám.

Vždy mě zajímalo, s ohledem na bohatost a rozmanitost ve sboru, v němž se potkávají všechny generace od dětí až po seniory, lidé s různými hodnotovými akcenty na škále od konzervativismu po liberálnější přístup – jak to vyvažovat, aby sborový život a jeho fungování byly tak nějak přijatelné pro všechny?

Nástrojem je určitě empatie. Je strašně důležité, abych se snažil dívat se na danou věc pohledem toho druhého člověka, abych pochopil, co ho vede k tomu, že něco nějak vidí, nějak se rozhoduje, něčemu věří. Jsem racionální člověk, a tak mi pomáhá možnost pochopit druhého, pochopit jeho motivy, z čeho vyšel. Na druhou stranu otázkou trefuješ to, že tak trochu jde o to, aby se „vlk nažral a koza zůstala celá“. Někdy nemůžu vyhovět všem, i když bych rád. Mám v povaze, že bych moc rád všechny udržel pohromadě, trochu to připomíná rodičovský rozměr lásky, která chce vytvářet domov pro všechny a o všechny pečovat a vyjít s nimi. Ale to je meta, která není úplně dosažitelná. Říkáme si sice „bratři a sestry“, ale otázkou je, jak vážně to bereme. Jestli bereme vážně to, že sourozence jsme si fakt nevybrali, a chápeme, že můžou mít na řadu věci úplně jiný pohled... Myslím, že se to zrcadlí právě i v našich rodinách. Jsou rodiny, kde se sourozenci scházejí a akceptují se, i když si v některých věcech nerozumí. A pak jsou rodiny, kde se pohádají kvůli penězům nebo postojům k různým otázkám, a jejich blízkost a vztahy se rozpadnou. Přijde mi důležité na jednu stranu snažit se vytvářet rodinné prostředí, a na druhou stranu si vážně uvědomovat, že nás spojuje nikoliv vzájemná afinita („jsme jedné krve, smýšlení, rasy, sexuální orientace“), ale Bůh, který spojuje to, co je nespojitelné.

Brzo Ti bude padesát (mně ostatně taky), takže statisticky vzato jsme oba za polovinou našeho života. Kam bys chtěl dál ve svém životě a víře růst? Co považuješ za důležité pro to, aby se Tvá spiritualita stále rozvíjela a prohlubovala?

Určitě bych moc stál o ještě větší blízkost Bohu, než kterou jsem schopen prožívat. Taky bych stál o ještě větší nadhled. Viděl jsem jeden film, kde se člověk, který při tragické nehodě přišel o syna, stará o postiženého souseda. Byla zde scéna, kdy se tomuto sousedovi zdá sen, v němž letí nad krajinou a vidí statek, kde žije, pomník po onom tragicky zemřelém synu – a vše to vidí z výšky, jako z dronu. A ten sen vnímá právě jako stav po smrti, kdy všechno dohromady dává smysl. Chtěl bych dorůstat k tomu, abych měl

více nadhledu, ve kterém mi budou dávat smysl i věci, které mi zatím smysl nedávají, se kterými se peru.

Pojďme na tak trochu anketní otázky. Vytkneme-li před závorku Ježíše Krista, jaká je Tvá oblíbená a inspirující postava z Bible – a proč?

Apoštol Petr. Byl trochu hrrr, chtěl být Ježíši oddaný, měl záchvěvy, kdy si myslel, že je mu vše jasné a kdy posuzoval druhé. Pak dostal strach, a pak zpokorněl. Zároveň zažil i to, co se dá v mezilidských vztazích jen těžce napravit. Jsou slova, která nelze vzít zpátky, život nejde převinout zpět a přemazat (jako to kdysi šlo u kazetových magnetofonů), a já mám za to, že Ježíš po svém vzkříšení právě něco takového Petrovi umožnil. Ne že bych právě něco takového sám prožíval, ale vnímám ve svém životě ohromnou sílu Božího odpuštění a možnosti začínat neustále znovu. Možná je ve hře i nějaká autosugesce, s níž si některé věci odpouštím snadno. Ale můžu říct, že jsem si v životě sáhl i na to, že jsem si něco odpustit nedokázal. Ale těch inspirativních postav by bylo samozřejmě víc.

Říkáš, že si sám některé věci nemůžeš odpustit. Pro mě osobně je velmi těžké umět odevzdávat věci, které si sám nedokážu odpustit – ve víře, že Bůh i tyto věci odpustit může. Kde bereš sílu takové věci odevzdávat Ty?

Já k tomu asi nikde neberu sílu, možná mi ale naopak pomáhá právě slabost. Často zažívám situace, kdy cítím, že už víc nemůžu. Že už něco nezvládám. Třeba usínám, když se za někoho modlím. Bytostně prožívám to, že některé věci sám unést nedokážu, a vlastně mi nezbývá nic jiného než to odevzdat Pánu Bohu, protože to „nedává“ má mysl a pak ani mé tělo. Vnímám to tedy jako velké požehnání. Chápu, že to někoho může pobouřit – já se za něj modlím a usnu u toho. Zažil jsem i situaci, kdy umíral někdo blízký, a já si připadal cynicky, když jsem usnul. Říkal jsem si: „jak vůbec můžeš usnout, když víš, že ti umírá blízký člověk“? Ale děkuju Bohu, že můžu. Víím o mnoha kolezích a kolegyních, kteří mají poruchy spánku. Taky jsem si na to sáhl, ale jen velmi krátce. Můžu být Bohu vděčný za to, že mě zatím uchránil nějaké dlouhé, velké a nesnesitelné trýzně.

V této souvislosti (když ses ptal na to, k čemu bych chtěl dojít, k té zralosti) bych byl rád, kdyby, pokud taková situace z jakéhokoliv důvodu nastane, kdybych na to uměl zareagovat ne tak, že si řeknu: „Proč zrovna já, a ne někdo jiný?“, ale byl bych schopen říct si: „Tak už je to tady...“. Mnohé lidi jsem obdivoval a obdivuju v tom, jak snášejí různá příkoří života, nebo jak společně s někým nesou nějakou těžkou věc, která není úplně jejich. Když by na to přišlo, tak bych to také chtěl umět zvládnout. S Boží pomocí, musím dodat.

Kdybys měl vybrat jeden verš či dvojverší z Bible, které Tě nejvíc zasahuje a nese – který by to byl?

Ono jich je samozřejmě hodně, ale... k ordinaci jsem si vybral slovo apoštola Pavla z Listu Efezským (3,14-19): *Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil „vnitřní člověk“ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je*

skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.

Když jsme se s Ájou brali, vybrali jsme si verš z proroka Jeremiáše (Jr 29,11): *Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti.*

Čím bys nejraději byl, kdybys nebyl či nemohl být farářem?

Psychoterapeutem.

Kdybys seděl sám se sebou, jako teď sedím já s Tebou, na co by ses sám sebe rád zeptal?

To je otázka, na kterou opravdu nejsem připraven :-). Když poslouchám cizí kázání, promluvy nebo přípravy, tak mě vždy fascinuje, když se tam vyskytne otázka, kterou bych si sám nepoložil; něco, co by mě ani nenapadlo. Vzpomenu si na situaci, kdy dvanáctiletý Ježíš v chrámě pokládal otázky, ze kterých byli posluchači udiveni. Ti, kteří se celý život zabývali Písmem a měli ho promyšlené, tak byli vyvedeni z míry. Takových situací si velmi cením. Ale jak tu otázku vlastně myslíš, směřuješ k problematice poznání sebe sama? Něco, co o sobě nevím?

Asi ano...

Já jsem si na hodně podobných otázek odpověděl během dlouholetého manželství, kde mi manželka nastavuje zrcadlo, a já tak mohl mnohokrát pochopit věci, které bych jinak nepochopil. Při sebezkušnostním výcviku, kterého jsem se účastnil, jsem si také na řadu věcí sáhl, přemýšlel jsem, proč to tak se mnou je, proč jsem takový. Mám pocit, že jsem si na většinu těch otázek nějak odpověděl. Nemyslím, že bych měl nějaká úplně bílá místa. Určitě mám ale slepé skvrny, o kterých druzí lidé vědí, a já ne. A jsem vděčný za každý okamžik, kdy mi někdo takovou slepou skvrnu odhalí a já si uvědomím, že právě tohle jsem o sobě ještě nevěděl.

Dobrá, zkusím otázku ještě přefrázovat – jaká je pro Tebe největší a nejdůležitější otázka, na kterou zatím nemáš odpověď a hledáš ji?

Chápu. To, co pořád hledám a myslím, že to pořád neumím, je skloubení služby v církvi s rodinným životem. Vždy, když mám pocit, že je všechno docela fajn, tak zase nastane situace, která mě upozorní na to, že to vlastně neumím. A nejednou tak zažívám chvíle velké radosti, ale také chvíle velké bolesti. A vím, že to na nikoho nemůžu svádět, že byly situace, kdy jsem měl udělat víc – pro svou rodinu, ale i v rámci služby. Prostě proto, že jsem si neuměl uspořádat čas a priority.

Zkusme skončit v trochu pozitivnějším duchu – máš nějaké pozitivní slovo na závěr?

V Americe jsou lidé zvyklí říkat si často: „mám Tě rád, mám Tě ráda“. My na něco takového moc zvyklí nejsme. Daniel Ženatý tady kdysi měl přednášku o svém pobytu v Americe a říkal v této souvislosti, že je možná někdy na škodu, že si to neumíme říct, nebo že se stydíme si to říct. Tak kéž bychom si to uměli říkat častěji.

Moc děkujeme za rozhovor a přejeme Ti hodně síly, Boží blízkosti a přítomnost Ducha svatého na Tvé další cestě!

Věra Tyralíková, rozená Součková se narodila 20.8.1946 v Uničově. Měla dva starší bratry. Po gymnáziu vystudovala pedagogickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, obor tělesná výchova a biologie. Tam se poznala s Františkem Tyralíkem a v roce 1967 se za něj provdala. Měli syna Davida a tři vnoučata.

Učila na základní škole a 20 let na zemědělském učilišti ve Valašském Meziříčí. Po revoluci se podílela na založení rodinné školy se zaměřením na sociální práci. Po zrušení tohoto typu škol učila na Obchodní akademii. V roce 2002 ovdověla. Zapojila se aktivně do dobrovolnictví ve středisku Diakonie a dovedla do něj přizvat i své studenty. Jedno období byla také předsedkyní představenstva v hospici. Po odchodu do důchodu pracovala ve sboru ČCE jako pastorační pracovnice. Zároveň byla také členkou staršovstva. Pro svůj zhoršený zdravotní stav musela tyto své činnosti ukončit. Zpočátku jí pomáhala snacha Karla a vnuk Erik, po úmrtí snachy se zapojili členové evangelického sboru spolu s terénními službami Diakonie. V dubnu 2024 se přestěhovala do krajského domova pro seniory na Žerotínové ulici. Personál s vděčností vzpomínal na její služby pastorační pracovnice, přišla do pro ni známého prostředí.

Dne 7.1. po ukončení bohoslužeb náhle zemřela.

To, že ke konci svého života potřebovala, abychom jí pomáhali, nám umožnilo více se s ní sblížit. Jsme vděční za kousek cesty, kterou jsme mohli společně ujit.

Závěrem

Lenka Machýčková

Děkuji za pohled z očí do očí

očíma můžeme komunikovat a navazovat vztahy s různými lidmi,
zda jsou nemocní, zdraví nebo chtějí pomoci.

Mám Tě ráda, protože díky krásným očím jsem se zamilovala do svého budoucího
partnera Staníka Cholevy.

Protože Ty, Ježíši Kriste, nám otevíráš naše srdce, když Tě prosíme o pomoc jak ve
zdraví, tak v lásce, i když se modlíme v kostele, doma,

Ty, Ježíši Kriste, jsi živý mezi námi a slyšíš naše volání a za to Ti děkuji.

Amen pravím všem.

Diakonie

Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakonievm.cz

www.diakonievm.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Benefiční adventní koncert podpořil chráněné bydlení Johannes *Ondřej Kudělka*

V pátek 13. prosince 2024 se v evangelickém kostele ve Valašském Meziříčí uskutečnil benefiční adventní koncert, který podpořil činnost naší organizace. Tento výjimečný večer, plný hudby a předvánoční pohody, přinesl nejen radost z umění, ale také konkrétní pomoc tam, kde je potřeba.

Na pódiu se představili žáci a učitelé Základní umělecké školy Alfréda Radoka. Smyčcový orchestr pod vedením Heleny Hrachové a pěvecký sbor MIBIDIZO pod taktovkou Evy Ježíkové okouzlili publikum svými výkony, které spojovaly profesionalitu, nadšení a vánoční poselství.

Díky štědrosti návštěvníků koncertu se na dobrovolném vstupném podařilo vybrat 19 926 Kč. Tato částka pomůže službě chráněného bydlení Johannes, ve které nachází lidé s mentálním či kombinovaným postižením domov, podporu a možnost žít běžným a důstojným způsobem života.

Děkujeme všem žákům, studentům, paním učitelkám a všem, kteří se koncertu zúčastnili a podpořili tak tímto naši organizaci. Děkujeme také farnímu sboru ČCE ve Valašském Meziříčí.

Josef Šrámek obdržel prestižní celorepublikovou cenu Ď 2024

Ondřej Kudělka

V letošním 24. ročníku prestižní ceny Ď, která oceňuje mecenáše, dobrodince a dobrovolníky v oblasti kultury, charity, vědy, vzdělávání a morálních hodnot, získal ocenění v kategorii „Dobrodinec seniorů“ náš dobrovolník pan Josef Šrámek, který již více než deset let pravidelně navštěvuje klienty valašskomeziříčské Diakonie a svou hrou na akordeon jim přináší radost a pohodu.

Slavnostní vyhlášení celorepublikových cen proběhlo 8. ledna 2025 na Nové scéně Národního divadla v Praze. Pan Šrámek při převzetí ceny řekl, že „jeho největší radostí je

rozdávat radost babičkám a dědečkům v Diakonii“. Poté na této prestižní akci rozezpíval sál známou lidovou písní „Ach synku, synku“, a jak sám později dodal: „Tož to bych si nepomyslel, že si jednou zazpívám aj v Národním divadle.“ Na pódium jej doprovodil jeho hudební parťák a přítel Jaroslav Křížek, který k přátelské atmosféře přispěl nabídkou pravé valašské slivovice.

Josef Šrámek se díky své laskavosti, skromnosti a veselé povaze stal neodmyslitelnou součástí života klientů naší valašskomeziříčské Diakonie. Věnoval více než 3000 hodin dobrovolnické činnosti, uskutečnil přes 1000 návštěv a stále neúnavně rozdává radost nejen hudbou, ale i svou přítomností. Do naší Diakonie přivedl také mnoho nových dobrovolníků. Cesta pana Šrámkova k celorepublikovému ocenění byla lemována dalším významným momentem. Již v listopadu 2024 převzal „Místní cenu Ď“ v Lipnici nad Sázavou. Tato událost, spojená s významným českým spisovatelem Jaroslavem Haškem, byla krásnou předzvěstí jeho úspěchu na celostátní úrovni.

Cena Ď, jejíž název vychází z českého rčení „tak ti děkuji“, je výrazem vděku těm, kteří nezištně přispívají k lepšímu životu ostatních. Ze srdce gratulujeme panu Šrámkovi k tomuto výjimečnému ocenění a děkujeme mu za vše, co pro naše klienty i celou společnost dělá.

Srdečně zveme:

12. 1. neděle 9.30 bohoslužby – Pavel Freitinger
14. 1. úterý 17.30 ekum. bohoslužby – Hynek Dona
v Apoštolské církvi (Zašovská)
19. 1. neděle 9.30 bohoslužby – Miloš Vavrečka
17.00 setkání třicátníků
21. 12. úterý 17.30 ekum. bohoslužby – Pavel Freitinger
v katolickém kostele
26. 1. neděle 9.30 bohoslužby s VP – Jan Krupa
14.00 setkání – sbor, staršovstvo, Communio
viatorum
28. 1. úterý 17.30 ekum. bohoslužby Tomáš Hasmanda
v Církvi adventistů s.d. (Hřbitovní)
29. 1. středa 9.30 kavárnička pro dříve narozené
2. 2. neděle 9.30 pravidelné bohoslužby
4. 2. úterý 17.30 ekum. bohoslužby – Pavel Stefan
v našem kostele

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány
v přímém přenosu na kanálu YouTube
„ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program

- Středa 14.45 náboženství pro školní děti
15.30 rodiče s dětmi
17.00 biblická hodina
- Neděle 8.45 zkouška pěveckého kroužku
9.30 bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Úterý co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)
bankovní účet:
190396260/0300
[http://valasske-
mezirici.evangelnet.cz](http://valasske-mezirici.evangelnet.cz)
[https://www.facebook.com/
evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Administrující farář

Pavel Freitinger
mobil: 732 116 894
pfreitinger@tiscali.cz

Kurátor sboru

Martin Fojtů
mobil: 737 085 870

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová
mobil: 732 343 638
krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková
liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková
mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 12. 1. 2025
Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:
Anna Jelínková
mobil: 721 935 185
anna@jelinek.eu